

sees, lyder § 43 nu saaledes: „Det staaer de Paagjældende frit for ved særlig Overenskomst at vedtage Forandringer eller Afvigelser fra Bestemmelserne i nærværende Lovs 2det og 4de Capitel; men den, som vil paaberaabe sig en saadan Overenskomst, maa, naar den anden Part benægter samme, bevise, at den virkelig har fundet Sted“. Dette vil altsaa med andre Ord sige, at disse Capitler skulle høre til dem, som vi Jurister kalde declaratoriske Love, Love, som kun skulle have Gyldighed, naar Parterne ikke have vedtaget Andet. Der kan ikke være Spørgsmaal om, at saadanne declaratoriske Love i adskillige Forhold kunne være hensigtsmæssige, idet de etablere faste Regler, der naturligvis ordentligvis komme til Anvendelse og kun undtagelsesviis fraviges, men det er et Spørgsmaal, om Bestemmelserne i Capitlerne II og IV ere af den Natur, at det bør overlades til de Privates Overenskomst, hvoribit de bør følges eller ikke. Jeg for mit Vedkommende anseer det nu for fuldstændig umuligt med Hensyn til Capitel II. Dette Capitel angaaer Søfolds Forseelser, indeholder en mængdelig Opregning af, hvori de bestaae, hvilke Straffe der skal paalægges, hvorledes Straffene skulle fuldbyrdes, hvorledes de skulle prøves bagefter, være sig af Consulen eller af Domstolene osv.; det er, med eet Ord, et lille Stykke Straffelov. Foruden at det nu maa være i uinesaldende, at det i alt Fald ikke gaaer an at sige, at det er tilladt at begaae Forseelser — det vilde være endnu værre, om der her var Tale om Forbrydelser, men derom handler Capitlet jo ikke — vil det sees, at der i det er andre Ting, der paa ingen Maade bør overlades til privat Overenskomst. Det er nemlig ingenlunde saa, at Capitel I, fordi det har Overstriften „Om Disciplin i Handelsflåde“, derfor udtømmer Begrebet; det opstiller kun den reent arbitraire vilkaarlige Commando, som Skipperen har og naturligviis maa have; det Meste er derimod netop det, som man ikke har villet overlade til Skipperens Skjøn, og det omhandles i Capitel II, for at han ikke, som Tilfældet er nu, efter sit eget Sind og Lune skal kunne uddele Raffedrag og Slag, arrestere osv., hvilket ganske vist kan foranledige store

Misbrug, og er altsaa Noget, der ikke kan være det Offentlige ligegyldigt. Der er i § 2 i et vist opgivet Antal Tilfælde givet Skipperen en Art Dommerrmyndighed, og det er en Selvsølge, at Afvigelser herfra ikke kunne være Gjenstand for privat Overenskomst. Her maa Staten fordrø, at det skal være gjældende Net i Forholdet mellem Skipper og Mandskab. Jeg skal kun bede lagt Mærke til, hvorledes det vilde gaae, naar blandt de Matroser, der lode sig forhøre til et Skib, var en af „finere Familie“ som af denne Grund gjorde det til en Betingelse for sin Forhøring, at Skipperen ikke skulde have denne Dommerrmyndighed. Hvorledes vilde Forholdet blive mellem ham og de øvrige Matroser, naar han blev stillet i en saadan exceptionel Stilling? Det vilde være Noget saa stridende ikke alene imod Righedsbegrebet, hvor lidet vidtgaende man saa end vil tage dette, men ogsaa imod al Retfærdighed. Jeg troer derfor, at Bestemmelsen i § 43 om, at Bestemmelserne i Lovens 2det Capitel vilkaarlig skulle kunne forandres, absolut maae udgaae; ellers er, efter min Mening, hele Lovens fuldkastet. Hvad Capitel IV angaaer, da er Sagen mere tvivlsom. Det handler, som det vil sees, om Mandstabets Hyre og andre Ting, der ganske vist alle henhøre til Retshaandhævelsen, men alene vedrøre de private Interesser, og der er principmæssigt ikke Noget at indvende imod, at man siger, at de deri indeholdte Regler skulle gjælde, medmindre Parterne ere komne overeens om andre; men jeg skal ikke nægte, at jeg troer, at man derved gjør Mandstabet en meget slet Tjeneste. Det er ganske vist, at imedens i Reglen Matroser og overhovedet Søfolk have stor Conduite og stor Dygtighed og et naturligt Memme til at kunne klare sig i mange vanskelige Tilfælde og ofte kunne udvise en stor Landsnærværelse og Bravour, vel at mærke, naar de ere paa Søen, saa ere de paa den anden Side, naar de komme paa Landjorden, som Fisk paa Landet; de ere Børn, og dette gjælder selv om dem, der have faret i længere Tid. Det er Noget, vi Alle vide, at meget ofte sætte Matroser de Penge, som de ikke blot have tjent i deres Ansigts Svøb, men for hvis Skyld de maatte mere end eengang have sat deres Liv i Bøve, overstyr paa en saa